

УДК 343.1

DOI https://doi.org/10.32782/galician_studies/law-2025-9-4**Денисовський Михайло Дмитрович,**

кандидат юридичних наук,

викладач юридичних дисциплін

Галицького фахового коледжу імені В'ячеслава Чорновола;

адвокат

ORCID ID: 0000-0002-2265-4190

Ярошович Анастасія Юрївна,

здобувачка вищої освіти

III курсу спеціальності «Право»

Галицького фахового коледжу імені В'ячеслава Чорновола

ORCID ID: 0009-0006-1890-0359

ЕКСТРАДИЦІЯ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

У статті досліджено правову природу інституту екстрадиції у кримінальному провадженні, його нормативно-правове регулювання та практичні аспекти застосування. Розкрито поняття та сутність екстрадиції, її види та форми, а також підстави та умови здійснення.

Визначено актуальність проблеми видачі осіб у контексті міжнародного співробітництва в боротьбі з транснаціональною злочинністю. Проаналізовано законодавчі акти України та міжнародні договори.

Розкрито поняття екстрадиції як правового механізму, спрямованого на видачу осіб, які вчинили кримінальні правопорушення, з метою їх кримінального переслідування або виконання вироку.

Розглянуто механізми тимчасового та екстрадиційного арешту, особливості спрощеного порядку екстрадиції, а також проблеми, що виникають у процесі міжнародного співробітництва в сфері видачі осіб. Окрему увагу приділено класифікації процедур екстрадиції на загальний та спрощений порядок, описано їх етапи, особливості та підстави для відмови у видачі особи.

У статті також проаналізовано дослідження вітчизняних науковців, аналіз функції екстрадиції та підстави у кримінальному провадженні, етапи та основні принципи здійснення екстрадиції.

Розглянуто також функціональні аспекти екстрадиції: загальні (нормотворча, імплементаційна, міжнародно-дипломатична) та спеціальні (охоронна, регулятивна, правозабезпечувальна).

Робота ґрунтується на положеннях КПК України, міжнародно-правових актах та наукових джерелах, що дозволяє зробити висновки про ефективність та проблематику екстрадиційної практики в Україні.

У висновках запропоновано шляхи вдосконалення законодавства України у сфері екстрадиції, що передбачають спрощення екстрадиційних процедур, посилення судового контролю та дотримання міжнародних стандартів у сфері прав людини.

Ключові слова: екстрадиція/видача осіб, кримінальне провадження, міжнародне співробітництво, права людини.

Denisovsky M. D., Yaroshovych A. Yu. Extradition in criminal proceedings

The article examines the legal nature of the institution of extradition in criminal proceedings, its regulatory and legal regulation and practical aspects of application. The concept and essence of extradition, its types and forms, as well as the grounds and conditions for implementation are revealed.

The relevance of the problem of extradition of persons in the context of international cooperation in the fight against transnational crime is determined. The legislative acts of Ukraine and international treaties are analyzed.

The concept of extradition is revealed as a legal mechanism aimed at the extradition of persons who have committed criminal offenses for the purpose of their criminal prosecution or execution of the sentence.

The mechanisms of temporary and extradition arrest, the features of the simplified extradition procedure, as well as the problems arising in the process of international cooperation in the field of extradition of persons are considered. Special attention is paid to the classification of extradition procedures into general and simplified procedures, their stages, features and grounds for refusing to extradite a person are described.

The article also analyzes the research of domestic scientists, analyzes the function of extradition and the grounds in criminal proceedings, stages and basic principles of extradition.

The functional aspects of extradition are also considered: general (normative, implementation, international diplomatic) and special (protective, regulatory, law enforcement).

The work is based on the provisions of the Criminal Procedure Code of Ukraine, international legal acts and scientific sources, which allows us to draw conclusions about the effectiveness and problems of extradition practice in Ukraine.

The conclusions suggest ways to improve Ukrainian legislation in the field of extradition, which include simplifying extradition procedures, strengthening judicial control and compliance with international standards in the field of human rights.

Key words: extradition, criminal proceedings, international cooperation, human rights, extradition.

Актуальність проблеми. Екстрадиція – це важливий правовий механізм у сфері міжнародного співробітництва держав, спрямований на забезпечення невідворотності кримінальної відповідальності осіб, які вчинили злочини. У сучасних умовах глобалізації та розвитку міжнародної злочинності значення цього інституту зростає, оскільки можливості переховування правопорушників за кордоном значно розширилися.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанню екстрадиції у кримінальному провадженні приділяли увагу такі науковці як Березняк В. С., Блум М. І., Виноградова О. І., Галенська Л. Н., Гребенюк В. М., Грошевий Ю. М., Зеленецький В. С., Кравчук С. Ф., Костенко М. І., Лукашук І. І., Павлов І. Г., Погорецький М. А., Тертишник В. М., Чорноус Ю. М., Шило О. Г., та інші.

Проаналізувавши дослідження цих та інших науковців, можна стверджувати, що в умовах сучасних тенденцій розвитку міжнародного права питання екстрадиції потребує подальшого вдосконалення правових механізмів, гармонізації національного законодавства з міжнародними стандартами та забезпечення ефективного захисту прав осіб, які підлягають видачі.

Метою статті є дослідження екстрадиції (видачі особи) у кримінальному провадженні та її правова регламентація.

Виклад основного матеріалу. Сьогодні у світі існує безліч факторів, що сприяють ухиленню правопорушників від кримінальної відповідальності. Серед них – розвиток глобальної мережі Інтернет, стрімке вдосконалення засобів комунікації, недоліки національних механізмів боротьби зі злочинністю, спрощення паспортного контролю тощо.

У зв'язку з цим міжнародне співробітництво між державами базується на об'єднанні зусиль у протидії транснаціональній злочинності. На сьогоднішній день екстрадиція є одним із видів правової допомоги, що виступає незамінним інструментом, через який реалізовується принцип невідворотності кримінальної відповідальності та покарання особи, котра покинула країну.

Відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 541 Кримінального процесуального кодексу України (надалі – КПК України) екстрадиція це – «видача особи державі, компетентними органами якої ця особа розшукується для притягнення до кримінальної відповідальності або виконання вироку» [1]. Варто підкреслити, що видача особи регулюється не лише законодавством України, але й міжнародними актами, про що йдеться у ст. 543 КПК України.

Екстрадиція включає:

«– офіційне звернення про встановлення місця перебування на території запитуваної держави особи, яку необхідно видати, та видачу такої особи;

- перевірку обставин, що можуть перешкоджати видачі;
- прийняття рішення за запитом;
- фактичну передачу такої особи під юрисдикцію запитуючої держави» [1].

Відповідно до національного законодавства, запит про екстрадицію подається, якщо хоча б за одне з кримінальних правопорушень, у зв'язку з яким запитується видача, передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на максимальний строк не менше одного року, або якщо особа вже засуджена до позбавлення волі, а невідбутий строк покарання становить не менше чотирьох місяців.

Слушно підмітили М. М. Фрідман-Козаченко та Т. П. Бичок, що на будь-якому етапі екстрадиції можуть виникати різноманітні проблеми. Наприклад, у ст. 575 КПК України передбачено, що український центральний орган за присутності підстави, яка передбачена міжнародними договорами України, звертається із запитом про видачу особи в Україну до компетентного органу іноземної держави, який направляється керівником центрального органу України/уповноваженою ним особою протягом п'яти днів з дня отримання клопотання [2, с. 423].

Серед основних проблем, які ускладнюють процес екстрадиції, варто виділити:

- тривалу та складну процедуру розгляду запитів, що може затягувати процес видачі осіб;
- недостатнє фінансування, яке ускладнює виконання екстрадиційних заходів та міжнародну співпрацю;

- затримки у наданні необхідних документів, їх відсутність або неналежне оформлення, що може призводити до відмови у видачі;
- розбіжності між законодавствами різних країн, які створюють юридичні перешкоди для екстрадиції;
- ризики порушення прав людини у разі екстрадиції до країн, де можливе застосування катувань або нелюдського поводження.

І. І. Бойко розглядає екстрадицію як комплексний правовий процес, основною метою якого є виконання договірних зобов'язань щодо передачі особи, яка вчинила кримінальне правопорушення або злочин на території іншої держави, з метою притягнення її до відповідальності або виконання судового вироку [3, с. 133].

Термін «екстрадиція» вперше згадується в договорі 1781 року, укладеному між Францією та Базельським єпископом. Згодом він став широко вживатися у практиці укладання міжнародно-правових договорів, а також закріпився у національному законодавстві різних держав [4, с. 144].

До міжнародних нормативно-правових актів, які регламентують процедуру видачі особи належать:

- Загальна декларація прав людини (10 грудня 1948 року);
- Статут ООН (26 червня 1945 року);
- Європейська конвенція про захист прав людини та основоположних свобод (04 листопада 1950 року);
- Конвенція про попередження злочин геноциду та покарання за нього (18 березня 1954 року);
- Європейська конвенція про видачу правопорушників (13 грудня 1957 року);
- Берлінська конвенція про передачу осіб, засуджених до позбавлення волі, для відбuvання покарання в державі, громадянами якої вони є (19 травня 1978 року);
- ряд інших двосторонніх договорів України стосовно видачі, що пройшли ратифікацію Верховною Радою України.

У межах національного законодавства інститут екстрадиції породжує низку питань, що базуються на принципах взаємності та добровільності, які є фундаментальними для міжнародного співробітництва. Як правило, видача осіб без громадянства та іноземців допускається лише у випадках, передбачених міжнародними договорами між державами. Водночас двосторонні угоди самі по собі не є достатньою підставою для екстрадиції, а лише слугують юридичним обґрунтуванням її можливості, вимагаючи додаткового процесуального врегулювання [5, с. 88].

Проаналізувавши положення КПК України, процедуру видачі особи доцільно поділити на два типи:

1. Видача особи (екстрадиція) у спрощеному порядку, що застосовується за умови наявності її письмової заяви, складеної в присутності захисника та затвердженої слідчим суддею. Така заява дозволяє уникнути процедури перевірки обставин, які можуть перешкоджати екстрадиції (ст. 588 КПК України) [1]. Процедура екстрадиції у спрощеному порядку передбачає такі етапи:

- Отримання від особи письмової заяви, яка обов'язково затверджується слідчим суддею.
- Перевірка слідчим суддею того, що заявник усвідомлює наслідки екстрадиції та приймає рішення добровільно.
- Передання прокурором заяви на розгляд національного центрального органу України.
- Прийняття відповідним органом рішення щодо можливості застосування спрощеної процедури екстрадиції упродовж триденного строку.
- Безпосереднє здійснення екстрадиції [6, с. 55–56].

Перший етап екстрадиційного процесу включає офіційне звернення про встановлення місцеперебування особи та її видачу, що супроводжується оформленням і поданням відповідних запитів. Процесуальний порядок цих дій регламентується статтями 573–575 КПК України.

2. Видача особи у звичайному порядку, що передбачає дотримання встановленої законодавством процедури, яка включає такі основні етапи:

- Надсилання офіційного звернення щодо встановлення місцезнаходження особи на території запитуваної держави та її подальшої видачі.
- Проведення перевірки обставин, які можуть стати на заваді екстрадиції.
- Офіційне прийняття рішення за екстрадиційним запитом відповідними органами запитуваної держави.
- Фактична передача особи під юрисдикцію запитуючої держави. [6, с. 56].

Перевірка обставин, які можуть стати на заваді видачі особи, врегульована ст. 587 КПК України. Ця процедура здійснюється центральним органом України або відповідною обласною прокуратурою за його дорученням. Термін перевірки загалом становить до 60 днів, із можливістю продовження.

Після завершення перевірки відбувається офіційне ухвалення рішення відповідно до ст. 590 КПК України. Національний центральний орган, проаналізувавши матеріали перевірки, ухвалює рішення про видачу або відмову у видачі особи. Якщо прийнято рішення про екстрадицію, особа має 10 днів на його оскарження. У разі відсутності оскарження здійснюється фактична передача особи запитуючій державі.

В. С. Березняк та В. М. Тертишний поділяють функції екстрадиції на дві основні групи: загальні та спеціальні.

Загальні функції екстрадиції:

- Міжнародно-дипломатична функція – забезпечує співпрацю держав у сфері кримінального судочинства, зокрема в екстрадиції, та сприяє міжнародній боротьбі зі злочинністю.
- Нормотворча функція – передбачає постійне вдосконалення норм екстрадиції, їх закріплення в міжнародних договорах, створення гнучких процедур та адаптацію до сучасних умов міждержавної взаємодії.
- Імплементаційна функція – виражається в запровадженні міжнародних норм екстрадиції у внутрішньому законодавстві держав та їх адаптації до національних правових процедур.
- Правоорієнтуюча функція – спрямована на визначення нових правових тенденцій у сфері екстрадиції та створення нормативних змін, що сприяють ефективній міжнародній співпраці в боротьбі зі злочинністю.
- Правозобов'язальна функція – встановлює обов'язок держав виконувати екстрадиційні зобов'язання, передбачені міжнародними договорами, що забезпечується наявністю відповідного запиту та норм міжнародного права.

Спеціальні функції екстрадиції:

- Охоронна – спрямована на забезпечення невідворотності покарання для правопорушників.
- Захисна – гарантує дотримання прав осіб, щодо яких ініційовано екстрадицію.
- Регулятивна – визначає процедури та механізми екстрадиційного процесу.
- Правозабезпечувальна – створює умови для реалізації норм, що регламентують екстрадицію.
- Інформаційна – забезпечує обмін даними між державами щодо осіб, які підлягають екстрадиції.
- Соціально-забезпечувальна – сприяє міжнародній безпеці та підтримці правопорядку [4, с. 147–148].

Одним із ключових принципів екстрадиції є принцип екстрадиційної (мінімальної) кари. Відповідно до ч. 1 ст. 2 Конвенції 1957 року, екстрадиція правопорушників здійснюється у випадках, коли діяння, за яке запитується видача, підпадає під кримінальне переслідування як у запитуючій, так і в запитуваній державі та передбачає покарання у вигляді позбавлення волі на строк не менше одного року або більш суворе покарання. Цей принцип фактично визначає підставу для екстрадиції, адже лише вчинення злочину, що тягне за собою таке покарання, може бути підставою для видачі особи [4, с. 148].

Враховуючи, що екстрадиція є поетапним процесом, який розпочинається вже з моменту затримання особи, КПК України передбачає можливість подання затриманим письмової згоди на його видачу в спрощеному порядку.

Спрощений порядок видачі особи (екстрадиції) був закріплений у Кримінальному процесуальному кодексі України, однак у 2018 році зазнав змін у зв'язку з ухваленням Закону України «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України у зв'язку з ратифікацією Третього та Четвертого додаткових протоколів до Європейської конвенції про видачу правопорушників» [7].

Насамперед варто зазначити, що спрощений порядок екстрадиції регламентується ст. 588 КПК України і передбачає здійснення процедури видачі лише за умови наявності добровільної письмової згоди особи, яка обов'язково має бути затверджена слідчим суддею (про порядок такого затвердження йшлося раніше у цій роботі).

Питання щодо здійснення спрощеної екстрадиції розглядається центральним органом України за наявності такої інформації:

- відомості про громадянство особи, яка розшукується;
- рішення компетентного органу іноземної держави про тримання особи під вартою або вирок, який набрав законної сили, а також підтвердження того, що особу дійсно розшукують для притягнення до кримінальної відповідальності або виконання вироку;

- обставини вчинення кримінального правопорушення, зокрема час, місце, спосіб його вчинення;
- за можливості – характер і правова кваліфікація діяння, а також інформація щодо максимального покарання, яке може бути застосоване;
- за наявності – наслідки вчиненого злочину;
- інформація про строки давності притягнення до кримінальної відповідальності згідно з законодавством держави, яка подала запит (ч. 6 ст. 588 КПК України) [1].

Відповідно до п. 9 ст. 588 КПК України, уповноважений (центральный) орган України має право відмовити у видачі особи в спрощеному порядку за наявності певних обставин, зокрема:

«1) у разі притягнення особи до кримінальної відповідальності чи відбування особою покарання на території України;

2) якщо є обґрунтовані підстави вважати, що особа, стосовно якої розглядається питання про видачу (екстрадицію), є громадянином України;

3) якщо є обґрунтовані підстави вважати, що видача (екстрадиція) зазначеної особи може суперечити інтересам національної безпеки України;

4) якщо компетентний орган іноземної держави не надав на вимогу уповноваженого (центрального) органу України інформацію, передбачену частиною шостою цієї статті» [1].

Варто зазначити, що спрощений порядок екстрадиції полягає у спрощенні процедури проведення екстрадиційної перевірки або ж у можливості її невиконання в повному обсязі, за умови наявності добровільної згоди особи на її видачу.

Керівник уповноваженого (центрального) органу України приймає рішення про екстрадицію (видачу) особи в спрощеному порядку протягом п'яти робочих днів з моменту отримання ухвали слідчого судді. Таке рішення є остаточним і не підлягає оскарженню.

Фактична передача особи повинна бути здійснена протягом 10 робочих днів з моменту інформування компетентного органу іноземної держави про прийняте рішення. За потреби цей строк може бути подовжений, але не більше ніж до 30 днів [8, с. 263]. Відстрочення передачі особи допускається лише з підстав, визначених у ст. 592 КПК України (відстрочка передачі).

У разі відмови у застосуванні спрощеного порядку, екстрадиція здійснюється у загальному (звичайному) порядку.

О. В. Віцюк уточнює розподіл повноважень між центральними органами України у питаннях екстрадиції, зазначаючи, що у кримінальних провадженнях на стадії досудового розслідування функції центрального органу виконує Генеральна прокуратура України, тоді як у провадженнях на етапі судового розгляду або виконання вироку таким органом є Міністерство юстиції України [9, с. 367].

Тимчасовий арешт як «спеціальний» запобіжний захід застосовується згідно зі ст. 583 КПК України щодо особи, яка вчинила кримінальне правопорушення за межами України, ще до надходження офіційного запиту про її видачу. Такий арешт може тривати до 40 днів або інший строк, визначений міжнародним договором. Якщо запит не надходить у встановлений строк, особу звільняють [1].

Прокурор подає до слідчого судді клопотання про застосування тимчасового арешту, який має превентивний характер – зокрема, у випадках, коли існує ризик втечі особи. До клопотання обов'язково додаються:

- протокол затримання з роз'ясненням прав (у тому числі щодо можливості погодження на спрощену екстрадицію);
- документи про вчинення злочину за кордоном і застосування до особи запобіжного заходу;
- документи, що підтверджують особу.

Клопотання має бути розглянуте протягом 72 годин з моменту фактичного затримання [13, с. 295]. Відповідно до ч. 6 ст. 583 КПК України слідчий суддя:

1. встановлює особу затриманого;
2. з'ясовує його позицію щодо правомірності затримання, самої екстрадиції та арешту;
3. роз'яснює право на добровільну згоду щодо видачі та можливість відмовитися від застосування спеціального правила щодо меж кримінальної відповідальності;
4. перевіряє добровільність згоди;
5. оцінює надані матеріали;
6. вислуховує думку сторін.

На підставі розгляду суддя виносить одну з трьох ухвал:

1. про застосування тимчасового арешту;
2. про відмову в арешті через відсутність підстав;
3. про відмову в наданні згоди на видачу з одночасним застосуванням тимчасового арешту.

Ухвала суду може бути оскаржена затриманим, його захисником чи прокурором. Частина 10 статті 584 КПК України встановлює, що екстрадиційний арешт не може тривати більше 12 місяців [1]. Згідно з п. 1 ст. 586 КПК України, тимчасовий арешт або інший запобіжний захід припиняється у таких випадках:

1. Центральний орган України не отримав запиту про екстрадицію у строки, визначені міжнародним договором;
2. У ході екстрадиційної перевірки виявлено обставини, які унеможливають видачу особи;
3. Компетентний орган іноземної держави відмовився від вимоги про екстрадицію;
4. Центральний орган України прийняв рішення про відмову у видачі особи [1].

Висновки і перспективи подальших досліджень. Узагальнюючи викладене, можна дійти висновку, що екстрадиція є важливим правовим механізмом, що забезпечує реалізацію принципу невідворотності кримінальної відповідальності в умовах глобалізації та транснаціональної злочинності. Законодавче регулювання інституту екстрадиції в Україні, зокрема в рамках Кримінального процесуального кодексу, демонструє прагнення до забезпечення балансу між ефективністю міжнародної співпраці у сфері кримінального судочинства та дотриманням прав і свобод особи.

Процедури екстрадиції, як у загальному, так і у спрощеному порядку, містять чітко визначені етапи, механізми перевірки та правові гарантії для осіб, щодо яких ініційовано процес видачі. Водночас практика застосування цих процедур виявляє низку проблем, серед яких особливо актуальними є: затягування строків, недостатнє фінансування, колізії між національним і міжнародним правом, а також ризики порушення прав людини. Особливої уваги потребує забезпечення належного рівня міжвідомчої взаємодії та інституційної координації між українськими та іноземними органами.

Перспективи подальших досліджень у цій сфері вбачаються в аналізі практики застосування екстрадиції в конкретних кримінальних провадженнях, вивченні діяльності центральних органів (Генеральної прокуратури та Міністерства юстиції України), а також у порівняльно-правовому дослідженні екстрадиційних процедур в інших правових системах. Окрему увагу заслуговує дослідження питань дотримання прав людини в екстрадиційних процесах, включно з аналізом рішень Європейського суду з прав людини. Удосконалення механізмів міжнародної правової допомоги, включно з цифровізацією процесів, також є перспективним напрямом досліджень і правотворчості.

Література

1. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012. № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2013, № 9-10, № 11-12, № 13, ст. 88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n5253>
2. Фрідман-Козаченко М. М., Бичок Т. П. Актуальні питання здійснення екстрадиції в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 3. С. 420–423. URL: http://www.lsej.org.ua/3_2020/104.pdf
3. Бойко І. І. Інститут екстрадиції: правове регулювання, допустимість застосування примусу, тенденції розвитку. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*, 2017. Випуск 44. Том 2. С. 131–135. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/handle/lib/34815>
4. Бадалова Т. Г., Федченко В. М. Сутність екстрадиції як різновиду міжнародної правової допомоги у кримінальному провадженні (на прикладі Дніпропетровської області). *Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права*. 2022. № 3. С. 144–150. URL: <https://www.chasopys-ppp.dp.ua/index.php/chasopys/article/view/231/202>
5. Маланчук П. М., Молчанова, А. П. Видача особи (екстрадиція) у кримінальному провадженні щодо злочинів міжнародного характеру. *Правові горизонти*. 2017. № 3. С. 86–91. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ln_2017_3_16
6. Денисовський М. Д., Томчук І. О., Мельник С. Р. Правова регламентація екстрадиції за кримінальним процесуальним законодавством України. *Do desenvolvimento mundial como resultado de realizações em ciência e investigação científica*. 2020. Vol. 4. С. 54–57. URL: <https://ojs.ukrlogos.in.ua/index.php/logos/article/view/5015/4971>
7. Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України у зв'язку із ратифікацією Третього додаткового протоколу та Четвертого додаткового протоколу до Європейської конвенції про видачу правопорушників : Закон України від 2 жовтня 2018 року № 2577-VIII. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*, 2018, № 46, ст. 370. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2577-19#top>
8. Підгородинська А. В. Застосування видачі особи (екстрадиції) у спрощеному порядку за кримінальним процесуальним законодавством України. *Правове життя сучасної України у 3 т.: матеріали Міжнар. наук.-пр-*

акт. конф. (м. Одеса, 15 трав. 2020 р.). відп. ред. М. Р. Аракелян. Одеса: Гельветика, 2020. Т. 3. С. 260–263. URL: <https://dspace.onua.edu.ua/items/81749483-d695-49b0-bd55-bbbf65ede3f5>:

9. Віцюк О.В. Правова природа видачі осіб, які вчинили кримінальне правопорушення (екстрадиції). *Юридичний науковий електронний журнал*. 2021. № 12. С. 366–368. URL: http://www.lsej.org.ua/12_2021/93.pdf

10. Давиденко С.В. Тимчасовий та екстрадиційний арешт у кримінальному провадженні: окремі проблеми правозастосування. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 4. С. 294–298. URL: http://www.lsej.org.ua/4_2020/73.pdf

References

1. Verkhovna Rada Ukrainy (2012). Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 13.04.2012. No 4651-VI [Criminal Procedure Code of Ukraine: Law of Ukraine from March 13 2012. No. 4651-VI]. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n5253> [in Ukrainian].

2. Fridman-Kozachenko, M. M., & Bychok, T. P. (2020). Aktualni pytannia zdiisnennia ekstradytsii v Ukraini [Current issues of extradition in Ukraine]. *Yurydychnyi naukovyi elektronnyi zhurnal – Legal scientific electronic journal*, 3, 420–423. Retrieved from: http://www.lsej.org.ua/3_2020/104.pdf [in Ukrainian].

3. Boiko, I. I. (2017). Instytut ekstradytsii: pravove rehuliuвання, dopustymist zastosuvannya prymusu, tendentsii rozvytku. [Institute of Extradition: Legal Regulation, Admissibility of the Use of Coercion, Development Trends]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu – Scientific Bulletin of Uzhhorod National University*, 44, Vol. 2, 131–135. Retrieved from: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/handle/lib/34815> [in Ukrainian].

4. Badalova, T. H., & Fedchenko, V. M. (2022). Sutnist ekstradytsii yak riznovydu mizhnarodnoi pravovoï dopomohy u kryminalnomu provadzhenni (na prykladi Dnipropetrovskoi oblasti). [The essence of extradition as a type of international legal assistance in criminal proceedings (on the example of Dnipropetrovsk region)]. *Dniprovskiy naukovyi chasopys publichnogo upravlinnia, psykholohii, prava. – Dnipropetrovsk scientific journal of public administration, psychology, law*, 3, 144–150. Retrieved from: <https://www.chasopys-ppp.dp.ua/index.php/chasopys/article/view/231/202> [in Ukrainian].

5. Malanchuk, P. M., Molchanova, A. P. (2017). Vydacha osoby (ekstradytsiia) u kryminalnomu provadzhenni shchodo zlochyniv mizhnarodnoho kharakteru. [Extradition of a person (extradition) in criminal proceedings concerning crimes of an international nature]. *Pravovi horyzonty – Legal Horizons*, 3, 86–91. Retrieved from: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ln_2017_3_16 [in Ukrainian].

6. Denysovskyi, M. D., Tomchuk, I. O., Melnyk, S. R. (2020). Pravova rehlementatsiia ekstradytsii za kryminalnym protsesualnym zakonodavstvom Ukrainy. [Legal regulation of extradition under the criminal procedural legislation of Ukraine]. *Do desenvolvimento mundial como resultado de realizações em ciência e investigação científica – From world development as a result of achievements in science and scientific investigation*, Vol. 4, 54–57. Retrieved from: <https://ojs.ukrlogos.in.ua/index.php/logos/article/view/5015/4971> [in Ukrainian].

7. Verkhovna Rada Ukrainy (2018). Pro vnesennia zmin do Kryminalnoho protsesualnoho kodeksu Ukrainy u zviazku iz ratyfikatsiieiu Tretoho dodatkovoho protokolu ta Chetvertoho dodatkovoho protokolu do Yevropeiskoi konventsii pro vydachu pravoporushnykiv: Zakon Ukrainy vid 2 zhovtnia 2018 roku № 2577-VIII. [On Amendments to the Criminal Procedure Code of Ukraine in Connection with the Ratification of the Third Additional Protocol and the Fourth Additional Protocol to the European Convention on Extradition: Law of Ukraine No. 2577-VIII of October 2, 2018]. 46. (p. 370). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2577-19#top> [in Ukrainian].

8. Pidhorodynska, A. V. (2020). Zastosuvannya vydachi osoby (ekstradytsii) u sproshchenomu poriadku za kryminalnym protsesualnym zakonodavstvom Ukrainy. [Application of extradition (extradition) in a simplified manner under the criminal procedural legislation of Ukraine]. M. R. Arakelian (Eds). *Materialy Mizhnar. nauk.-prakt. konf – Materials of the International Scientific-Practical Conference*. 15.05.2020, (3). Odesa: Helvetika. (pp. 260–263). Retrieved from: <https://dspace.onua.edu.ua/items/81749483-d695-49b0-bd55-bbbf65ede3f5> [in Ukrainian].

9. Vitsiuk, O.V. (2021). Pravova pryroda vydachi osib, yaki vchynily kryminalne pravoporushennia (ekstradytsii). [The legal nature of the extradition of persons who have committed a criminal offense (extradition)]. *Yurydychnyi naukovyi elektronnyi zhurnal – Legal Scientific Electronic Journal*, 12, 366–368. Retrieved from: http://www.lsej.org.ua/12_2021/93.pdf [in Ukrainian].

10. Davydenko, S.V. (2020). Tymchasovy ta ekstradytsiinyi aresht u kryminalnomu provadzhenni: okremi problemy pravozastosuvannya. [Temporary and extradition arrest in criminal proceedings: some problems of law enforcement]. *Yurydychnyi naukovyi elektronnyi zhurnal – Legal Scientific Electronic Journal*, 4, 294–298. Retrieved from: http://www.lsej.org.ua/4_2020/73.pdf [in Ukrainian].